

[Haunstrup Glemmensen.]

dannede regering har den fordomsfrihed, den realitetssans og den handlekraft, der er behov for. Vi må vel tilføje, at det også kan være demokratisk sundt, at forskellige partier prøver kræfter på regeringsopgavernes mangfoldighed. Det kan også være sundt for et parti, der i en lang årrække har båret regeringsansvarets byrder, at prøve oppositionens rolle — måske navnlig hvis det pågældende parti er kommet til at virke en smule træt og uinspireret. Men det skal naturligvis tilføjes, at det retfærdigvis må erkendes, at mindretalsregeringers vilkår kan være vanskelige og navnlig noget specielle, hvis der står et socialistisk flertal bag dem.

Den nye flertalsregering er bygget op på tre selvstændige partiers samarbejde. Socialdemokratiet har selv fra tidligere koalitionsregeringer erfaring for, at synspunkterne i en sådan situation må bøjes imod hinanden, og at man må koncentrere sig om de synspunkter og standpunkter, hvorom regeringspartierne er enige. Jeg synes derfor, det er naturligt — også for at forebygge misforståelser — at understrege, at dette selv sagt ikke betyder, at det enkelte regeringsparti har afsvoret principper og standpunkter, hvorom det er en kendsgerning at der ikke i den nuværende situation er mulighed for at opnå enighed.

Det danske samfund er i disse år stillet over for et væld af store og betydningsfulde opgaver under den meget betydelige omstillingsproces, vi på så mange måder gennemgår. Vi lever i en tidsalder, hvor de enkelte lande, selv de største, bliver mere og mere afhængige af andre landes skæbne og af det internationale samarbejdes resultater eller skuffelser. Derfor ønsker det konservative folkeparti at medvirke til, at dansk offentlig debat fortsat og meget gerne i øget udstrækning beskæftiger sig med udenrigspolitiske problemer.

Det fremgår klart af regeringens tiltrædelseserklæring, at regeringsskiftet ikke betyder et brud med den hidtidige udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det hilser vi med tilfredshed. De misforståelser herom, som enkelte steder i udenlandsk presse er kommet til orde, må vel nu forstumme, også på baggrund af selve regeringserklæringen og i

kraft af statsministerens tydelige udtalelser, som hr. Per Hækkerup nylig henviste til.

Siden ministeriet Hedtoft i 1949 tog initiativet til Danmarks indmeldelse i NATO, har denne pagt dannet grundlaget for dansk sikkerhedspolitik, og ved forsvarsforliget i 1960, bekræftet i 1966, skabtes der mellem de 4 største partier i dette ting på sagligt grundlag en af dramatisering af et af de spørgsmål, der i de foregående meget lange år ofte havde givet anledning til bitter strid. Det konservative folkeparti erkender, at det danske socialdemokrati årene igennem loyalt har overholdt dette forsvarsforlig, også når hr. Aksel Larsen forsøgte at true eller trygle socialdemokratiet væk fra denne vej. Når landets finansielle situation gør det bydende nødvendigt, at alle statens udgiftsområder for det kommende finansår gennemgås med henblik på rationaliseringer og om muligt rimelige besparelser derudover, har det for det konservative folkeparti været naturligt at erkende, at også forsvarsbudgetterne måtte gennemgås. Men vi understreger, at de tilstræbte besparelser på disse budgetter skal ske inden for forsvarsforligets rammer og efter vor opfattelse på grundlag af forhandlinger mellem forsvarsforligets partier.

Det er jo forståeligt, at regeringserklæringen i særlig grad har koncentreret sig om de udenrigspolitiske og de samfundsøkonomiske problemer; men det er tydeligt tilkendegivet, at dette ikke betyder en underkendelse af de mange store opgaver, regering og folketing i øvrigt er stillet over for, såsom forskning og undervisning, kulturpolitik, socialpolitik, boligpolitik, trafikpolitik og så fremdeles. Det er derfor naturligt for mig i dag at understrege, at forskningen efter det konservative folkepartis opfattelse er et af de vigtigste fundament for fremskridtet i det moderne samfund — det gælder både grundforskningen og målforskningen. Det må være nødvendigt for os at skabe sådanne vilkår, at både staten — først og fremmest ved universiteterne, men også ved andre institutioner — og private erhvervsvirksomheder kan medvirke til at øge vor viden, til at udbygge forskningen. Vi ved, at andre lande her har et vældigt forspring fremfor Danmark, og det er nødvendigt for ikke blot at opretholde, men også udbygge vor levestandard, at vi viser en stadig positiv og